

доръ се бѣше навелъ подъ тезгяха, за да извади едно калъпче сапунъ.

Нойчо се огледа плахо и като видѣ, че никой го не вижда, протегна ржичка, сграбчи две шоколадчета и бърже ги пхна въ джеба си. Но шумътъ на хартиената опаковка го издаде. Дѣдо Тодоръ разбра, каква е работата, но нищо не каза. Обви сапунчето въ единъ изцапанъ вестникъ, взе отъ рафтчето едно пакетче синка, отиде при него, помилва го по разрошената кестенява косичка и му ги подаде.

— Нойчо, какво имашъ въ джеба, че толкозъ се е издулъ? — попита го старецътъ.

Нойчо се смути. Той пламна отъ руменина, а после стана бледъ като платно. Устнитѣ му побѣлѣха като варъ и нервно затрепераха.

Черенъ облакъ сякашъ падна предъ очитѣ му.

— Н... н... нищо!... К... кк... кърпичка... — едва продума той и заплака.

Дѣдо Тодоръ го погледна съ кроткитѣ си очи, усмихна се, помилва отново пламналитѣ му бузички, и все така благо и мъдро продължи:

— Сега, вземи ги, мойто момче, но другъ пжтъ ми обещавай, че никога нѣма да вземашъ безъ позволение. Това не е хубаво! Това е кражба! Нищо скрито нѣма на този свѣтъ, Нойчо, нищо!

Малкиятъ крадецъ излѣзе отъ бакалницата съ наведена глава. Вѣтрецътъ полъхна и напълни гърдитѣ му съ хладъ. Ушитѣ му бучеха. Нѣкакъвъ незнаенъ гласъ непрестанно шепнѣше „нищо скрито нѣма“.

Симеонъ Карменъ

ВРАБЧО

Догодина, да съмъ живъ,
нѣма да съмъ мързеливъ.
Цѣла нива чикъ-чирикъ!
ще посѣя съсъ ечмикъ.

Дворчето ще подреда,
лозенце ще посадя
чакъ до пролѣтъ скокъ-подскокъ
ще си пия гроздовъ сокъ.

Догодина, да съмъ живъ,
нѣма да съмъ мързеливъ.
Ще работя чакъ до мракъ,
да си купя новъ калпакъ!

Веса Паспалеева

